

λή γλίτσα ἀπάνω του (μυξινάρι = ὁ ἰχθύς μυξίνος) Ἀντίπαζ. Παζ. Τί γλίτσα πού ἔχει αὐτό τὸ χελίτσι τῇ θάλασσας! Ἐρεικ. Τὸ στόμα του ἔχει πούλλες γλίτσες Λέσβ. Ἡ θὰ τὸ βγάλλῃ ὁλόκληρο τὸ κριθάρι ἢ γλίτσα Σίφν. β) Μετων., ἄνθρωπος ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς Σκυρ. κ.ά. — Λεξ. Πρω.: Ἡ γλίτσα, πού 'θελε νὰ μὲ σ'χαθῇ μένα! Σκυρ. || Ἄσμ.

Οἱ-γι - ἄντρες μας δὲν εἶν' καλοί, μά 'ντα μποροῦμ' νὰ ποῦμε;

μᾶς λένε πού 'μαστ' ἄσωστες, ὅπου 'μαστε τσαὶ γλίτσες

ἀμ' γλιτσαστήκαμε δαρθὰ ἀπ' τὰ φαγιά καὶ τ'ς πίττες Σκυρ. 3) Ρύπος, ἀκαθαρσία γλοιώδης τὴν ἀφῆν, κηλὶς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐπὶ ἀντικειμένων ἢ τῆς ἐπιφανείας ἢ τοῦ πυθμένου ὑγρῶν ἀκίνητων συνήθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Ἐνα δάχτυλο γλίτσα ἔχει ὁ γιακάς του - ὁ σβέρκος του - τὰ πόδια του σύνθη. Τὰ ροῦχα σ' ἠπιάσαν γλίτσα, γιατί τὰ φουρεῖς πούλὸ κιρὸ Τῆν. Γυμᾶτους γλίτσα εἶσι Λέσβ. (Πολυχνίτ.) Εἶν' ἓνα δαχτύλι γλίτσα ἀπάνω 'ς τὰ 'ενομούστακά του Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γιόμ'σαν γλίτσες τὰ ροῦχα σ' Στερελλ. (Γραν.) Νιὰ γλίτσα 'ς τοῦ γιακά σ' αὐτόθ. Ἐνα δαχτύλι γλίτσα ἔχει πιάσει τὸ πιθάρι Κρήτ. (Νεάπ.) Γλίτσα ἔχει 'ς τὸ βάτο ἢ στέργα Κρήτ. (Ραμν.) Ἀσ' σὸ φίλα φίλα τὰ πράδα τοῦ παιδίου, γλείφανε καὶ τὰ γρίντσες τοῦ προαδίου του (ἐκ παραμυθ.) Ἀμισ. || Φρ. Παιδίου γρίντζα (κατακάθι παιδιῶν, παλιόπαιδο) Οἶν. Κορασίου γρίντζα (παλιοκόριτσο) αὐτόθ. 4) Μετων., ὁ φλύαρος, μικρολόγος Σάμ.: Ἀι, βρέ, τσακίς' ἀπὸν βρουστά μ', παραγίν'εις γλίτσα. β) Ὁ κακοήθης Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ρόδ. γ) Ὁ κόλαξ Ρόδ. δ) Ὁ ἀηδὴς λόγος Σάμ.: Ἐλα, μίλα καλὰ κι ἄσ' τσί γλίτσες. 5) Γῆ γλοιώδης λόγῳ συστάσεως τοῦ ἐδάφους ἢ ἐμποτίσεως τῆς δι' ὕδατος Θεσσ. (Πήλ. Σκήτ.) Καππ. (Σινασσ.) Κάσ. Μακεδ. (Παρθεν.) Σάμ. Στερελλ. (Ναύπακτ. Σπάρτ.): Ἐχει δέπλα ζδ' ἓνα γλαστρὶ γυμάτου γλίτσα Σάμ. Εἶνι μιὰ γλίτσα κι δὲν ἔχου πού νὰ πατήσου Σπάρτ. Μπατάκουσα μέσα 'ς τὴς γλιάτσες (μπατάκουσα = ἐβυθίστην) Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. λ ἄ σ π η, λ ἱ γ δ α. 6) Διάφορα φύλλα ἢ στελέχη φυτῶν χερσαίων ἢ θαλασσίων, ὡς φυκῶν κ.ά. Κάμπ. Κάσ. Κέρκ. 7) Ἄρτος κακῶς ἐψηθεὶς Κάμπ. (Ἐλυμπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) 8) Ὑδωρ ὑφάλμυρον Τσακων. (Χαβουτσ.) 9) Ἀσθένεια τῶν προβάτων, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ σαπισθὲν εἰς τὴν μήτραν ἐμβρυον ἀπορρίπτεται ὡς εἶδος βλεννῶν ἢ στερεοποιεῖται ἐντὸς τῆς μήτρας Κρήτ. 10) Πυορροοῦσα πληγὴ Βιθυν. 11) Κατὰ πληθ., τὰ ἐντόσθια Κάμπ. Κάσ. Συνών. κ ο ι λ ι ο β ε δ ο υ ρ α. 12) Ὁ ἰχθύς Βλέννιος ἢ φολὶς (Blennius pholis) τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (Blenniidae), ὁ β λ έ ν ν ο ς τῶν ἀρχαίων Δονοῦς. Κουρονῆς. Πάρ. Συνών. ἄ γ λ ε ν ο ὕ σ α, γ α ι δ ο υ ρ έ λ α, γ λ ἄ ν ο ς 3, γ λ ἱ ν ο ς 1, 2, γ λ ι ν ο ὗ, γ λ ι ν ο ὗ δ α, γ λ ι σ τ ρ ῖ ν ο ς, γ λ ἱ τ σ α ρ ο ς, γ λ ἱ τ σ η ς 4, γ λ ι τ σ ο κ ω β ι ό ς, λ α β έ ρ α, μ ε λ ι χ ἄ ν ν α, μ υ ξ ο ὗ, σ α λ ι α κ ο ὗ δ α, σ α λ ι ἄ ρ α. 13) Ὁ ἰχθύς Βλέννιος ἢ σφίγξ (Blennius sphynx) τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (Blenniidae) Κάσ.: Ἐπιασε μὲ τ' ἀγίστρι δυὸ γλιτσοκωβιὸς καὶ μιὰ γ-γλίσ-σα. 14) Ὁ γῆινος σκώληξ (Lumbricus terrestris) Ἐρεικ. Κέρκ. (Σιν.) Μαθράκ. Μακεδ. (Μεσορ.) Ὁθων.: Οἱ γλίτσες ὅτα πραιοῦν δέξω 'ς τὴ γῆς, θὰ κάνη κακοκαιρία (πραιοῦν = περιπατοῦν, σύρονται) Σιν. Ὁδὰς πιάκη καὶ βρέχη πολ-λές μέρες, γιομώζοννε οἱ στράτες 'πὸ γλίτσες Ὁθων. Εἶναι σὰ γλίτσα μεγαλύτιρον κι ἄσπρου τοῦ νιρ'λιακούδ' (= εἶδος μικροῦ ὄφεως) Μεσορ. Συνών. εἰς λ. γ λ ι σ τ ρ ῖ ἄ 3. 15) Εἶδος σκώληκος, ὁ ὁποῖος ζῇ ἐντὸς τῆς ἄμμου τῆς θα-

λάσσης καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς δόλωμα πρὸς ἀλίευσιν ἰχθύων Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Σιν. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. 436: Μὲ τσί γλίτσες δολώνουμε τ' ἀγίστρια Πάργ. Ὁ Λούκουμος ἐδόλωσε τὴ γαθετὴ του μὲ γλίτσα Ἐρεικ. 16) Ὁ χερσαῖος λεῖμαξ, ὁ γ υ ν ν ο σ α λ ἱ γ κ α ρ ο ς Πάρ. 17) Ὑπὸ τὸ ὄν. γλίτσα τῆς πέτρας τὰ ἐξῆς εἶδη λειχῆνων ἀναπτυσσομένων ἐπὶ λίθων: α) Ροκέλλη ἢ βαφικὴ (Rocella tinctoria) τῆς οἰκογ. τῶν Ροκελλιδῶν (Roccellidae) Ἀμοργ. καὶ β) Ροκέλλη ἢ φύκοψις (Rocella phycopsis) τῆς οἰκογ. τῶν Ροκελλιδῶν (Roccellidae) Ἀμοργ. Κρήτ. Ρόδ. — Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 796 18) Ἐπιρρηματ.: α) πλήρως, μέχρι τῶν χειλέων (ἐπὶ δοχείου περιέχοντος ὑγρὸν) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Γρίντσα ποῖκε τὸ καυκὶν Ἀμισ. Συνών. ξ έ χ ε ι λ α, τ ἱ γ κ α, χ ε ἱ λ α χ ε ἱ λ α. β) ἐν χρῶ, ἐπιπολῆς Ζάκ.: Τὸν ἐπῆρε σγλίντζα. Συνών. φρ. τ ὀ ν ἐ π ῆ ρ ε ξ έ γ λ ι ν τ ζ α - ξ έ χ ε ι λ α - ξ υ σ τ ἄ - ξ ὠ δ ε ρ μ α - ξ ὠ π ε τ σ α.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλίτσα Ἡπ.

γλιτσαβιάζω ἐνιχ. γκλιατθαβιάζω Μακεδ. (Πεντάλοφ.) Μετοχ. γκλιατθαβιασμένους Μακεδ. (Πεντάλοφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ἱ τ σ α β ο ς.

Συνθλίβω, λ ε ι ὶ ν ω: Ἐπισι μιὰ πέτρα κι μ' γκλιμ-τθάβιασι τοῦ δάχ'λου.

γλίτσαβος ἐπίθ. ἐνιχ. γκλιτσαβους Μακεδ. (Πεντάλοφ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ἱ τ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -α β ο ς.

Ὁ ρυπανθεὶς.

γλιτσαίνω Ἰθάκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γριντάνω Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ἱ τ σ α, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ ρ ἱ ν τ σ α.

1) Καθίσταμαι γλοιώδης, λιπαρὸς Πόντ. (Ἀμισ.) 2) Ρυ-ποῦμαι καθίσταμαι ἀκάθαρτος Ἰθάκ. Πόντ. (Ὁφ.): Γλι-τσάνανε τὰ χέρια μου ἀπὸ τὰ πιάτα Ἰθάκ. Τὰ ροῦχα του γριντθάνανε Ὁφ. 3) Ἐπὶ ἄρτου, εὐρωτιῶ, μ ο υ χ λ ἱ ἄ ζ ω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τὸ ψωμὶ ἐγλίτσασε.

γλιτσαλέθω Κάμπ. (Ἐλυμπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μετοχ. γλιτσαλεσμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ἱ τ σ α καὶ τοῦ ρ. ἄ λ έ θ ω.

Παράγω διὰ τῆς ἀλέσεως πολὺ λεπτὸν ἄλευρον, τὸ ὁποῖον, ἐνεκὰ τῆς κολλώδους ὑφῆς, τὴν ὁποίαν προσλαμβάνει, κα-θίσταται δυσχερὲς εἰς τὴν ζύμωσιν ἐνθ' ἄν.: Γλιτσαλεσμένο 'ν' τὸ ζυμωτό μου, πού νὰ τότε κάρη ἢ φωθιά πού τό 'λε-θε. Ἐπέταξές μου τὸ ἀλετό μου τὴν ἐβδομάδα τούτη, ἐγλι-τσάλεσές το καὶ πετάχτηκε Ἀπύρανθ.

γλιτσαλεσμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι τ σ α λ έ θ ω.

Ἡ λίχν λεπτὴ ἄλεσις, ἢ καθιστώσας τὸ ἄλευρον οἶονεὶ κολλῶδες καὶ τὴν ζύμωσιν τούτου δυσχερῆ: Εἶδα γλι-τσαλεσμός ἦτον εὐτός.

γλίτσαρος ὁ, Ἡπ. (Πάργ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ἱ τ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ ο ς.

Ὁ πετραῖος ἰχθύς Βλέννιος ἢ φολὶς (Blennius pholis)

